

Kulturdepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 OSLO

Vår ref.: 16/918-2/LA

Deres ref.:

Dato: 19.08.2016

Medietilsynets merknader til høring av EU-kommisjonens forslag til endringer i AMT-direktivet

Medietilsynet viser til Kulturdepartementets høring med frist 19. august 2016 for å komme med merknader til EU-kommisjonens forslag til endringer i europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/13/EU om audiovisuelle medietjenester (AMT-direktivet).

Medietilsynet vil her komme med sine merknader til forslaget. Medietilsynet antar at forslaget vil by på en rekke utfordringer, og det tas forbehold om at vi vil spille inn ytterligere synspunkter i andre sammenhenger. Tilsynets dialog med andre europeiske tilsynsorgan i EPRA og ERGA kan eksempelvis medføre at vi på et senere tidspunkt ønsker å rette søkelyset mot utfordringer som tas opp også av andre land.

Medietilsynet har følgende merknader til forslaget:

1. Forslag til endringer i direktivets saklige virkeområde

EU-kommisjonen foreslår flere endringer i direktivet artikkel 1 for å kodifisere den rettsstilstanden som nå gjelder for definisjonen av audiovisuell medietjeneste etter New Media Online-dommen¹.

For det første presiseres at hovedformålskriteriet gjør seg gjeldende også for atskilte deler av medietjenesten og ikke bare for tjenesten som sådan, jf. forslag til endret ordlyd i artikkel 1 (a) (i). Medietilsynet hadde her sett det som hensiktsmessig at det ble gitt noe veiledning for begrepet «dissociable» og hva som skal til for at de audiovisuelle programmene ansees som atskilt fra resten av tjenesten. Dette kan eventuelt også løses med egne retningslinjer på EU-nivå.

For det andre inntas en henvisning til videoer med kort varighet i definisjonen av program i artikkel 1 (b). Endringene er i tråd med Medietilsynets praksis, og er etter vårt syn en kodifisering av gjeldende rettsstilstand. Brukergenererte videoer («user-generated video») er definert i artikkel 1 (ba). Slik Medietilsynet leser forslaget er meningen at begrepet

¹ Dom av 21. oktober 2015 fra European Court of Justice, New Media Online GmbH Case C-347/14

«program» og begrepet «brukergenererte videoer» er gjensidig utelukkende, slik at det ene ikke kan favne det andre. Dette kunne med fordel vært presisert i fortalen.

Medietilsynet støtter at henvisningen til «TV-like» fjernes fra definisjonen av program. Dette bidrar til en likebehandling av lineære og ikke-lineære tjenester.

I forslaget kapittel IXa foreslår kommisjonen å utvide direktivets virkeområde til også å omfatte «video-sharing platforms» (heretter omtalt som VSP). VSP er tjenester som ikke har redaksjonelt ansvar for innholdet som tilbys, men som tilrettelegger og organiserer innholdet på ulike måter.

I utgangspunktet er Medietilsynet positiv til at denne typen innhold underlegges regulering. Brukergenerert innhold på nett er en av de medietjenester som er mest brukt av barn og unge i dag, og det er hensiktsmessig at også slikt innhold underlegges regulering knyttet til beskyttelse av barn og unge mot skadelig innhold.

Bestemmelsene i forslaget reiser imidlertid en rekke spørsmål og vil by på flere utfordringer og avgrensningsspørsmål. Medietilsynet har på nåværende tidspunkt følgende merknader til forslagene i artikkel 28a:

- Det bør vurderes om definisjonen av hva som utgjør en VSP bør tydeliggjøres ytterligere. Det er eksempelvis ikke tilstrekkelig å vise til YouTube som et eksempel på en VSP. YouTube består både av rene YouTube-kanaler, som i enkelte tilfeller kan være å betrakte som audiovisuelle bestillingstjenester, og brukergenerert innhold, som kan defineres som VSP underlagt regelverket i forslaget artikkel 28a. Det kan også stilles spørsmål ved om det bør angis en nedre grense for hvilke tjenester som bør betraktes som VSP i direktivets forstand, eksempelvis målt etter omsetning eller andre parametere.
- Forslagets artikkel 28a nr. 6 sier at medlemslandene skal etablere «complaints and redress mechanisms» som skal brukes ved tvister mellom VSP-er og deres brukere når det gjelder krav nedfelt i artikkel 28a nr. 1 og nr. 2, herunder forbud mot «incitement to violence or hatred». I dag er innhold som betraktes som «incitement to violence or hatred» regulert av straffeloven. Hvis dette forslaget blir en realitet, må det vurderes hvordan bestemmelsen skal gjennomføres i Norge.
- Tilsynet støtter forslaget i artikkel 28a nr. 5 om at reglene for videodelingsplattformer skal gjelde generelt og at det ikke er tale om minimumsregler, men en maksimumsharmonisering. Dette fordrer imidlertid at reglene tydeliggjør hvor strenge beskyttelsestiltak som faktisk kreves etter bestemmelsen slik at det gis noen form for føring på «nivået» av de tiltak kommisjonen ser for seg på dette punkt. Det kan også være hensiktsmessig å si noe om forholdet mellom de ulike beskyttelsestiltakene. I artikkel 28a nr. 2 bokstav c gis det eksempelvis regler for aldersverifiseringssystemer, mens det i bokstav e stilles krav om foreldrekontrollsystemer. Er tanken her at foreldrekontrollsystemet (som i utgangspunktet aktiveres av foreldre eller foresatte) skal overstyre aldersverifiseringssystemet (hvor kanskje brukeren selv fyller inn sin alder), eller skal disse være uavhengig av hverandre?

2. Forslag til endringer i direktivets geografiske virkeområde

Under gitte forutsetninger foreslår kommisjonen at VSP-er som er etablert utenfor et medlemsland, skal omfattes av de foreslåtte reglene i kapittel IXa. I avsnitt 32 i forslagens fortale begrunner kommisjonen sitt forslag ut fra hensynet til effektiviteten av de foreslåtte beskyttelsestiltakene og for å sikre like konkurransevilkår for aktørene. Reglene for å fastslå hvilket medlemsland VSP-ene anses å være etablert i, fremgår av forslagens artikkel 28b.

Medietilsynet har forståelse for grunntanken bak kommisjonens forslag om at reglene i kapittel IXa må gjelde alle VSP-er som er tilgjengelig i medlemslandene. Formidling av brukergenerert innhold via internett stopper ikke ved landegrenser, og alt innhold som publiseres av en VSP er i prinsippet tilgjengelig for alle uavhengig av hvor i verden avsender og mottaker befinner seg.

Samtidig innebærer forslaget enkelte praktiske utfordringer. Erfaring fra arbeid knyttet til audiovisuelle bestillingstjenester har vist at det ikke alltid er like lett å finne frem til relevante kontaktdata slik at det er mulig å komme i dialog med leverandøren av tjenesten. Det kan dermed oppstå vanskeligheter med å få tilgang til den informasjonen vi trenger for å kunne fastslå hvor tjenesten er etablert i medhold av kriteriene som er angitt i artikkel 28b. Det gjenstår også å se i hvilken grad aktører etablert utenfor EU rent faktisk vil innrette seg etter denne formen for regulering.

Videre vil tilsynet peke på betydningen av at det blir etablert en registreringsplikt for VSP-er slik at rapporteringsplikten skissert i artikkel 28b nr. 2 kan bli gjennomført på en hensiktsmessig måte, se også tilsynets merknad i høringsuttalelsens punkt 4.

3. Jurisdiksjonskriteriene

Kommisjonen foreslår en forenkling av jurisdiksjonskriteriene i artikkel 2 nr. 3 (b). Medietilsynet støtter at jurisdiksjonen etter dette leddet bør avgjøres etter hvor «*the majority of the workforce*» befinner seg. Dette kriteriet er imidlertid kun subsidiært, dersom jurisdiksjonen ikke løses etter hovedregelen i artikkel 2 nr. 3 (a).

Kommisjonen har ikke foreslått endringer eller presiseringer av denne bestemmelsen der kriteriene til hovedkontor og redaksjonelle beslutninger er avgjørende for jurisdiksjonen. Forslaget vil derfor ikke avhjelpe de situasjoner der en kringkaster har hovedaktiviteten i mottakerlandet, men har opprettet hovedkontor i et annet land, og ledelsen reiser til dette senderlandet for å fatte redaksjonelle beslutninger. Medietilsynet mener dette er en svakhet ved forslaget, og at direktivet (eventuelt fortalen) burde inneholde en klargjøring av begrepet «*editorial decisions*» og samtidig knytte dette nærmere opp mot stedet der den som tar beslutningene normalt har sin faste arbeidsplass.

4. Behovet for en registreringsplikt i norsk intern rett

Kommisjonen foreslår at det skal innføres en rapporteringsplikt for hvilke audiovisuelle medietjenester som er underlagt det enkelte medlemslands jurisdiksjon, jf. forslag til ny artikkel 2 nr. 5a. Det er videre foreslått en ordning for å løse uklarhet mellom medlemslandene om jurisdiksjon. En tilsvarende rapporteringsplikt er foreslått innført for VSP-ene i forslag til ny artikkel 28b nr. 2.

Kringkasting i det digitale bakkenettet er underlagt konsesjonsplikt i norsk rett, jf. kringkastingsloven² § 2-1 jf. § 2-2. Annen kringkasting er registreringspliktig etter § 2-1 tredje ledd. Det er ikke innført registreringsplikt for bestillingstjenestene, og det eksisterer heller ingen plikt til å registrere seg for slike tjenester som vil falle innenfor den foreslåtte definisjonen av VSP-er.

Spørsmålet om registreringsplikt for bestillingstjenestene ble behandlet av departementet i Prop. 9 L (2012-2013)³ ved implementeringen av nåværende AMT-direktiv. Her uttalte departementet følgende i punkt 7.1.5 om registreringsplikten:

«Dersom det skulle vise seg å være behov for å utvide registreringsplikten i kringkastingsloven § 2-1 tredje ledd for at Medietilsynet skal kunne føre et mer effektivt tilsyn med tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester, vil departementet eventuelt vurdere dette etter at loven har vært i kraft i en viss tid. Behovet må eventuelt ses i sammenheng med hvilket merarbeid dette vil kreve fra tjenestetilbydere og fra tilsynsmyndigheten. På det nåværende tidspunkt er det imidlertid ikke aktuelt å innføre en registreringsplikt for tilbydere av audiovisuelle bestillingstjenester.»

Dersom kommisjonens forslag blir vedtatt og inntatt i norsk rett gjennom EØS-avtalen, vil dette etter Medietilsynets syn nødvendigvis gjøre en innføring av registreringsplikt i norsk rett for bestillingstjenester og VSP-er. En slik registreringsplikt vil være et nyttig verktøy for oss som tilsynsorgan og vil lette arbeidet med å rapportere til europeiske organer samt gjøre det enklere å foreta juridiksjonsavklaringer med andre land.

5. Forslag til endringer i artikkel 3 – prinsippet om fri formidling og unntak

Medietilsynet støtter kommisjonens forslag om å likebehandle lineær kringkasting og bestillingstjenestene når det gjelder muligheten for å gjøre unntak fra prinsippet om fri viderefremidling.

Videre mener tilsynet det er viktig at hensynet til nasjonal helse («public health») har blitt inntatt i forslag til ny artikkel 3 nr. 2 (c). Hva som omfattes av begrepet «public health» blir avgjørende for hvorvidt det kan nedlegges videresendingsforbud etter kringkastingsloven dersom det foreligger brudd på andre nasjonale regler. Et spørsmål er om forslaget medfører at norske myndigheter får mulighet til å nedlegge videresendingsforbud ved brudd på de norske reklameforbudene mot alkohol og tobakk. Videre kan det stilles spørsmål ved om begrepet «public health» kun er ment å omfatte den fysiske helsen eller om lovbestemmelser gitt for å beskytte psykisk helse også er omfattet. Blant annet kan norske myndigheter vurdere om brudd på det norske markedsføringsforbudet for pengespill og lotterier kan sies å være omfattet av unntaksadgangen.

Kommisjonen foreslår videre en rekke nye prosedyreregler i artikkel 3 nr. 3-7 for nedleggelse av videresendingsforbud. Medietilsynet støtter at prosedyrereglene blir klargjort, og at regler om kontradiksjon og konsultasjon blir tatt inn i direktivteksten. Medietilsynet noterer seg imidlertid at kommisjonens forslag til nye tidsfrister for å behandle en notifikasjon er betraktelig utvidet sammenlignet med de fristene som gjelder i eksisterende direktiv. Etter nåværende artikkel 3 nr. 2 (d) har kommisjonen en frist på to måneder til å avgjøre om nedleggelsen av videresendingsforbud er i samsvar med EU-retten. I nytt forslag til artikkel 3 nr. 4 utvides saksbehandlingsfristen til tre måneder. I tillegg presiseres at fristen ikke starter å løpe før kommisjonen har mottatt en «fullstendig» notifikasjon. Slik fullstendig notifikasjon

² Lov 4. desember 1992 nr. 127 om kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester (kringkastingsloven)

³ Endringer i kringkastingsloven, åndsverksloven og film- og videogramlova (gjennomføring av direktiv 2010/13/EU om audiovisuelle medietjenester mv.)

ansees gitt dersom kommisjonen ikke har etterspurt ytterligere opplysninger innen tre måneder etter den ble mottatt. I realiteten kan det derfor gå seks måneder før en avgjørelse foreligger fra kommisjonen i disse sakene. Selv om det foreslås egne prosedyrer for hastesaker («urgent cases») i artikkel 3 nr. 6 og 7, er Medietilsynet av den oppfatning at fristene for kommisjonens behandling er for lang.

Kommisjonen foreslår i utkast til artikkel 3 nr. 8 at medlemsstatene skal utveksle erfaringer og «best practises» når det gjelder saker om nedleggelse av videresendingsforbud i kontaktkomiteen og i ERGA. Vi ser positivt på at slike saker gis prioritet på dagsorden, og at kommisjonen tydeliggjør denne rollen for ERGA og kontaktkomiteen.

6. Forslag til endringer i artikkel 4 – konsultasjons- og omgåelsesprosedyren

Kommisjonen foreslår ingen endringer i vilkåret om å dokumentere omgåelseshensikt i artikkel 4 nr. 3 (b). Medietilsynet har i tidligere høringer, og ved innspill gitt i arbeidsgruppene opprettet av ERGA, påpekt det vanskelige i å dokumentere en omgåelseshensikt. Videre hadde Medietilsynet sett det som mer naturlig at vilkåret om omgåelseshensikt hadde referert seg til et generelt strengere reguleringsnivå i mottakerlandet, og ikke måtte knyttes opp mot en konkret regel.

Kommisjonen foreslår et tillegg til artikkel 4 nr. 3 (b) om at det er medlemsstaten som innleder en omgåelsesprosedyre, som må underbygge sin påstand om omgåelseshensikt. Medietilsynet anser dette som en presisering og kodifisering av gjeldende praksis. Vi ønsker imidlertid å påpeke at det i slike tilfeller kan være at det er kringkasteren som er nærmest til å dokumentere hvorfor denne etablerte seg i det aktuelle landet. Tilsynsorganene har ingen mulighet til å fremskaffe opplysninger eller dokumentasjon fra kringkasteren etablert i andre land, med mindre disse selv frivillig oppgir slik informasjon. Det kan være vanskelig å oppfylle plikten til å underbygge påstanden om omgåelseshensikt når man ikke har hjemmel til å innhente nødvendig informasjon fra kringkasteren.

Når det gjelder de foreslåtte prosedyrereglene til artikkel 4 nr. 4-6, vises til de samme merknadene som under punkt 5.

7. Samregulering

Kommisjonen foreslår enkelte presiseringer av reglene om selv- og samregulering i artikkel 4 nr. 7. Generelt synes det som at kommisjonen legger et sterkere trykk på medlemslandene til å legge til rette for selv- og samregulering.

Norge har gjennom bildeprogramloven⁴ allerede etablert et samreguleringssystem for lineær tv og audiovisuelle bestillingstjenester innen feltet «protection of minors». Tilsynet støtter et økt fokus på denne reguleringsmåten, og vil peke på betydningen av at myndighetene har sanksjonsmuligheter i behold dersom det skulle vise seg at systemet ikke fungerer etter sin hensikt («backstop-powers»). Medietilsynet er derfor av den oppfatning at statlig tilsyn med bransjeaktørers gjennomføring av oppgaver/codes of conduct o.l. er å foretrekke.

⁴ Lov 6. februar 2015 nr. 7 om beskyttelse av mindreårige mot skadelige bildeprogram mv.

8. Forslag knyttet til audiovisuell kommersiell kommunikasjon

Kommisjonen fremmer flere forslag til endringer i direktivets bestemmelser om audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer en liberalisering sammenlignet med dagens regelverk. Medietilsynet er generelt opptatt av at det skal fortsette å være et skarpt skille mellom kommersielle budskap og redaksjonelt innhold. Medietilsynet er av den oppfatning at flere av kommisjonens forslag utfordrer, og til dels uthuler, prinsippet i artikkel 19 om at kommersiell kommunikasjon skal være tydelig gjenkjennbart og klart atskilt fra redaksjonelt innhold.

Medietilsynet vil i det følgende gi sine kommentarer til de enkelte forslagene:

- Klokketimeregelen i artikkel 23 foreslås erstattet med en ny regel om at den daglige andelen av reklame ikke skal overstige 20 prosent i tidsrommet mellom klokken 07-23. Dette innebærer i praksis at kringkasteren står fritt til å plassere reklamen til de mest attraktive sendetidspunktene, og kan medføre at publikum opplever et langt større reklametrykk i beste sendetid. Medietilsynet er kritisk til en så betydelig liberalisering av reglene. Et alternativ kunne være å innføre 20-prosentregelen for fastsatte intervaller på to eller tre timer.
- Regelen om reklameavbrudd i artikkel 20 blir justert fra et reklameavbrudd for hver 30 minutters periode til 20 minutters-intervaller. Dette kan igjen bidra til at seerne opplever et større reklametrykk og at reklameavbruddene oppleves som mer forstyrrende.
- Forbudet mot salgsfremmende omtale av sponsors produkter i artikkel 10 nr. 1 (b) foreslås opphevet. Dette innebærer at det kun vil være direkte kjøpsoppfordringer som rammes av bestemmelsen, og at sponsoridentifikasjonene blir mer reklamelike. Dersom Norge skal legge seg på denne linjen, vil det medføre en omfattende liberalisering av hvilke henvisninger som kan tas inn i en sponsoridentifisering, jf. kringkastingsforskriften⁵ § 3-10 andre ledd.
- Regelen om produktplassering i artikkel 11 foreslås «snudd» ved at produktplassering som hovedregel skal bli tillatt, med enkelte unntak. Av regeltekniske hensyn støtter Medietilsynet at hovedregelen bør være at produktplassering er tillatt, og at det i stedet konkret angis hvilke programkategorier som skal være unntatt. Det er viktig at produktplassering fortsatt ikke skal være tillatt i visse programkategorier slik som i nyhets- og aktualitetsprogrammer, forbrukerprogrammer, religiøse programmer og barneprogrammer. Medietilsynet merker seg at forslaget innebærer en liberalisering ved at det åpnes for produktplassering i dokumentarer. Dokumentarer er en programkategori hvor kravet til journalistisk uavhengighet og integritet er vesentlig. Produktplassering i slike programmer vil kunne medføre at det kan bli stilt spørsmål ved aktørenes objektivitet. Medietilsynet er derfor kritisk til at det åpnes for produktplassering i dokumentarer. I tillegg vil det i enkelte tilfeller være vanskelig å trekke grensen mellom hva som er en dokumentar og hva som er et aktualitetsprogram. Forslaget vil derfor kunne by på håndhevingsmessige utfordringer for myndighetene og en noe uforutsigbar situasjon for aktørene.
- Kommisjonen foreslår å fjerne forbudet i artikkel 11 nr. 3 (c) mot at det plasserte produktet gis en unødig fremtredende rolle («undue prominence»). Kommisjonen

⁵ Forskrift av 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester (kringkastingsforskriften)

begrunner dette med at det har vist seg kostnadskrevenne og vanskelig for mediemyndighetene å føre tilsyn med dette vilkåret. Kommisjonen foreslår derfor at det kun skal være et forbud mot direkte kjøpsoppfordringer for produktet, samt krav om at den redaksjonelle integriteten ikke må påvirkes i programmer med produksplassering. Medietilsynet er av den oppfatning at forbudet mot unødig fremtredende rolle fortsatt bør bestå. I den grad kommersiell kommunikasjon inne i programmer skal være tillatt, er det viktig å sette klare rammer for dette. Dersom vilkåret om unødig fremtredende rolle tas ut, blir det i realiteten ikke lenger noen øvre grense for hvor mye produktplassering eller hvor fremtredende produktplassering det kan være i et program. Ut fra et tilsynsperspektiv vil Medietilsynet også påpeke at det er langt vanskeligere å påvise at den redaksjonelle integriteten er påvirket, enn at et produkt er gitt en unødig fremtredende rolle.

- Kommisjonen foreslår videre endringer i direktivet artikkel 9, som omhandler reklame i program der barn utgjør en betydelig andel av seerne. Medietilsynet er i utgangspunktet positiv til at kommisjonen signaliserer et ønske om å favne noe videre enn rene barneprogram, og på denne måten øke beskyttelsesnivået for mindreårige. Vi ser imidlertid enkelte utfordringer med forslaget slik det er formulert. Medietilsynet ser utfordringer med å benytte et begrep som «significant children's audience». Dersom dette begrepet benyttes i bransjens retningslinjer, vil det kunne være vanskelig for kringkasteren å vite på forhånd om det kan benyttes reklame i programmet. Videre vil ikke den prosentvise andelen barn som ser på et program nødvendigvis være et godt parameter for antall barn som ser på programmet. Her bør det vurderes andre kriterier, slik som for eksempel om programmets målgruppe inkluderer barn og unge.
- Medlemslandene oppmuntres til samregulering og at det utvikles bransjekoder. Medlemslandene oppfordres også til å utveksle bransjekoder og erfaringer gjennom samarbeidet i ERGA. Det er Forbrukerombudet som fører tilsyn med kringkastingsregelverkets bestemmelser om reklame rettet mot barn. Medietilsynet fører tilsyn med kringkastingsregelverkets bestemmelser om produktplassering rettet mot barn og sponning rettet mot barn. Forslaget kan tilsi at oppgavedelingen mellom Forbrukerombudet og Medietilsynet gjennomgås, og at man finner en praktisk løsning på hvordan forpliktelsene overfor ERGA ivaretas.

9. Forslag knyttet til europeiske verk

Kommisjonen foreslår å innføre krav i artikkel 13 nr. 1 om at bestillingstjenestene skal ha en andel på 20 prosent av europeiske verker, samt at de skal promotere slike verker. Medietilsynet ønsker i utgangspunktet like regler for å fremme europeiske verk for både lineære og ikke-lineære tjenester. Tilsynet er av den oppfatning at vi bør gå bort fra kvoteregler, og heller innføre andre regler for promotering og finansiering av europeisk produksjon. Dersom kvotereglene blir opprettholdt, mener Medietilsynet at kvoten bør gjelde per mediehus og ikke for den enkelte tv-kanal/bestillingstjeneste.

Det bør videre klargjøres hvordan 20 prosent-regelen skal beregnes. Her kan det være flere alternative metoder; etter tittel, per episode (hvis serie) eller etter antall timer som tilbys i den samlede katalogen. Medietilsynet støtter en så enkel beregningsmetode som mulig for å minske den administrative byrden både for bransjen og for myndighetene.

Kommisjonen foreslår videre å innføre en adgang for medlemsstatene til å pålegge bestillingstjenestene finansielle forpliktelser for å bidra til produksjon av europeiske verker.

Mottakerlandet skal også kunne pålegge slike forpliktelser på visse vilkår. Medietilsynet støtter en slik adgang for mottakerlandet til å pålegge finansielle forpliktelser. Medietilsynet støtter også kommisjonens forslag om at medlemslandene skal ha mulighet for å gjøre unntak fra reglene om europeisk programandel for tjenester som har lav omsetning eller lave seertall, eller der det ville være upraktisk eller ikke kan rettferdiggjøres med slike regler. Hva som utgjør lav omsetning eller lave seertall bør det være opp til den enkelte nasjonale myndighet å utvikle praksis på.

10. Forslag knyttet til beskyttelse av mindreårige

Kommisjonen foreslår å endre reglene om beskyttelse av mindreårige mot skadelig innhold. For det første går man bort fra dagens system med to separate bestemmelser for henholdsvis fjernsyn og audiovisuelle bestillingstjenester, slik at det i forslaget er én felles bestemmelse om beskyttelse mot skadelig innhold som gjelder for begge plattformer (forslagets artikkel 12). For det andre foreslår kommisjonen en ny bestemmelse om informasjon om skadelig innhold til publikum (forslagets artikkel 6a). Denne bestemmelsen gjelder også både fjernsyn og audiovisuelle bestillingstjenester.

Medietilsynet støtter det forhold at både artikkel 12 og artikkel 6a i forslaget rent praktisk opphever skillet mellom lineær kringkasting og audiovisuelle bestillingstjenester med tanke på regler om beskyttelse av mindreårige mot skadelig innhold. Etter tilsynets oppfatning tilsier medieutviklingen at disse to plattformene bør underlegges lik regulering på dette feltet.

Begge bestemmelsene i forslaget bruker formuleringen «impair the physical, mental or moral development of minors» når de skal beskrive skadevirkningen. Etter Medietilsynets oppfatning er dette begreper som er lite håndterbare. Når direktivet først skal oppdateres og moderniseres, er det tilsynets oppfatning at nevnte formulering bør endres til «harmful» i begge bestemmelser. Det vises i denne sammenheng til at forslaget artikkel 12 annet avsnitt bruker formuleringen «the most harmful content». Medietilsynets forslag innebærer følgelig at det også blir en mer enhetlig begrepsbruk i direktivet.

Utover dette har ikke Medietilsynet noen ytterligere kommentarer når det gjelder det materielle innholdet i forslaget til ny artikkel 12. Innholdet i bestemmelsen samsvarer med forslagene fra ERGAs arbeidsgruppe om protection of minors som ble publisert 15. desember 2015.⁶

Når det gjelder forslaget til ny artikkel 6a nr. 1, er det grunn til å peke på viktigheten av at bruken av «discriptors» forblir en kan-bestemmelse. Det sentrale formålet bør være at det gis informasjon til publikum om innhold som kan være skadelig for mindreårige, men at det må være opp til medlemsstatene selv å avgjøre på hvilke måte slik informasjon skal gis. I land som har etablert klassifiseringssystemer som inkluderer ikoner, kan «descriptors» benyttes. Samtidig bør informasjon kunne gis på andre måter i land hvor bruk av ikoner ikke passer inn i aldersklassifiseringssystemet. Den etablerte praksis vi har i Norge i dag med merking av aldersgrense på bildeprogram bør eksempelvis være tilstrekkelig for å kunne innfri hovedkravet om at publikum skal være sikret informasjon om innholdets skadevirkning.

Medietilsynet mener videre at det kan være grunn til å vurdere nærmere plasseringen av artikkel 6a i forslaget. Bestemmelsen henger tett sammen med forslaget artikkel 12, og burde

⁶ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/erga-report-protection-minors-converged-environment>

derfor være plassert i tilknytning til denne artikkelen, enten som en egen bestemmelse eller som ny artikkel 12a.

11. Forslag knyttet til tilsynenes uavhengighet – artikkel 30

Kommisjonen foreslår helt nytt innhold til artikkel 30 som omhandler mediemyndighetenes uavhengighet. Den foreslåtte bestemmelsen inneholder helt konkrete forpliktelser når det gjelder forholdet til andre statlige og private etater, krav til klageinstans, budsjett, tilstrekkelig finansiering, samt ressurser til å følge opp arbeidet med ERGA. Samarbeidet som finner sted i ERGA vil bygge på at man har kompetente og uavhengige tilsynsmyndigheter i medlemslandene. Medietilsynet støtter at det tas inn en mer forpliktende bestemmelse om mediemyndighetenes uavhengighet i direktivet.

12. Forslag til formalisering av ERGA – artikkel 30a

Medietilsynet støtter at ERGAs rolle og oppgaver formaliseres i direktivet artikkel 30a. Dette tydeliggjør hvilken rolle ERGA skal ha. Det fremgår av forslaget at ERGA vil få flere konkrete oppgaver etter direktivendringene.

EFTA-landene i EØS har samme forpliktelser som EU-land. Det er derfor viktig at tilsynsmyndighetene i EFTA-landene kan delta i ERGA-samarbeidet i størst mulig grad på lik linje med EU-landene. Medietilsynet mener det er viktig å være oppmerksom på dette i forhandlinger mellom EFTA og EU i EØS-samarbeidet.

Med hilsen

Gudbrand Guthus e.f.
direktør for konsesjon og tilsyn

Linda M. Andersen
seniorrådgiver

[Dette dokumentet er elektronisk godkjent og trenger derfor ikke underskrift](#)